

ED & LORRAINE WARRENOVI

Robert David Chase

LOVCI DUCHŮ

Pravdivá svědectví démonologů,
kteří vystupují v hororové sérii *V zajetí démonů*

xyz

Lovci duchů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Ed & Lorraine Warren
Lovci duchů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

ED & LORRAINE WARRENOVI

Robert David Chase

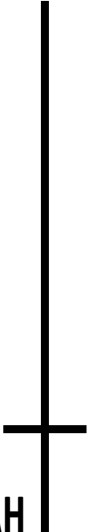
LOVCI DUCHŮ

Další děsivé příběhy
skutečných demonologů

xyz

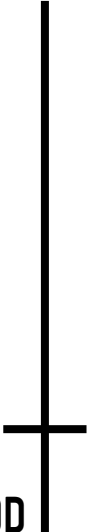
Copyright © 1989 by Ed and Lorraine Warren with Robert David Chase.
This translation published by arrangement with Graymalkin Media, LLC
Translation © Denisa Štrbová, 2025
© Nakladatelství XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-712-6
ISBN e-knihy 978-80-7683-828-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7683-831-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-832-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)



OBSAH

ÚVOD	7
Spis k případu: WEST POINT	11
Spis k případu: NEJBRUTÁLNĚJŠÍ VRAŽDA	21
Spis k případu: BIGFOOT	31
Spis k případu: JANE SEYMOUROVÁ	37
Spis k případu: EXORCISMUS A MLADÁ DÍVKA	41
Spis k případu: VRAH V MLZE	55
Spis k případu: DÉMONICKÉ ZAMOŘENÍ	65
Spis k případu: ÚDĚSNÝ PŘÍBĚH	75
Spis k případu: A PAK BYLA TMA	89
Spis k případu: VYDĚŠENÝ REVEREND	99
Spis k případu: AMITYVILLE	111
Spis k případu: STRAŠIDELNÁ VESNICE	119
Spis k případu: K SMRTI VYDĚŠENÁ POLICISTKA	127
Spis k případu: EXPLOZE POLTERGEISTA	135
 NĚKOLIK MYŠLENEK NA ZÁVĚR	 147



ÚVOD

Takový příběh byste v *New York Times* nečekali. A určitě by vás také nenapadlo spojovat si tento typ příběhu s West Pointem, nejprestižnější americkou vojenskou institucí.

A přece se stalo, že noviny, televize i rozhlas po celém světě přinášely celé čtyři dny zpravodajství o démonickém zamoření ve West Pointu – přičemž „demonické zamoření“ je šetrnějším vyjádřením skutečnosti, že někde „straší“.

V centru tohoto příběhu, na který se – jak doufalo mnoho vládních úředníků – rychle zapomene, byl manželský pár středního věku jménem Ed a Lorraine Warrenovi. Pro novináře byla tato dvojice zajímavá zejména díky jejich povolání. Tito manželé byli démonologové a svůj život zasvětili studiu nadpřirozena a okultismu.

Slovo „studium“ ale plně nevystihuje jejich situaci a mohlo by mylně naznačovat, že Warrenovi trávili většinu času pročitáním zaprášených svazků plných strašidelných starobylých legend.

Ve skutečnosti však Warrenovi procestovali celý svět a byli účastníky událostí spojených s různými nadpřirozenými jevy – od sledo-

vání útočných přízraků vrhajících sekery na živé lidi až po asistenci kněžím při obřadech vymítání ďábla.

Už dlouho předtím, než je ve West Pointu „objevil“ světový tisk, byli Ed a Lorraine dobře známí mnoha různým lidem, kteří potřebovali jejich pomoc – od policejních detektivů, kterým Lorraininy jasnovidcké schopnosti pomohly vyřešit některé vraždy, až po filmové hvězdy, které se domnívaly, že v jejich domech straší.

Mnohokrát se ocitli v ohrožení života. Mnohokrát se ocitli ve spárech říše duchů. Mnohokrát byli nuceni pomáhat lidem odmítnutým různými institucemi – od vládních přes lékařské až po náboženské.

Kdo jsou tedy tito manželé, kteří pomohli objasnit problémy s duchy, s nimiž se potýkal West Point?

Warrenovi, oba šedesátníci, jsou manželé již více než čtyřicet let. Ed je v současné době ředitelem instituce zvané New England Society of Psychic Research. Jeho zájem o démonologii sahá hluboko do jeho dětství, kdy v domě, kde vyrůstal, strašilo. Jako dítě doma mnohokrát viděl létat předměty vzduchem. Míval i vidiny, zjevovali se mu různí lidé.

Lorraine se s paranormálními jevy také setkala již v raném věku. Jako dívka viděla kolem hlavy některých lidí světelný kotouč. Později pochopila, že to světlo je aura. Když se poprvé setkala s Edem, měla podobný zážitek: „Ten večer, kdy jsem se s ním seznámila, jsem před sebou viděla šestnáctiletého vytáhlého mladíka, ale najednou se mi před očima mihl obraz statného prošedivělého muže a já věděla, že to je Ed v budoucnosti. A také jsem věděla, že s ním strávím celý život.“

Ed a Lorraine se poznali během druhé světové války. Ed chodil na uměleckou školu, Lorraine byla umělkyně-samouk. Ještě během Edovy vojenské služby se jim narodila dcera Judy. Později cestovali po venkově v Chevroletu Daisy z roku 1933 s německým ovčákem na zadním sedadle. „Rádi se považujeme za první hippies,“ říká Ed se smíchem.

„Ale zájem o zjevování duchů a démonologii nás neopustil. Lidé vždy překvapí, jak úzce se nadpřirozeno a okultismus dotýkají jejich života. Mnoho případů takzvaných duševních chorob je ve skutečnosti důsledkem posedlosti. Stejně tak mnoho případů vražd je důsledkem posedlosti démonem. Vždy jsme byli připraveni vypátrat jakýkoliv podivný jev, o kterém jsme se doslechli.

V průběhu let jsme si v této oblasti vysloužili pověst seriózních badatelů. Díky tomu, že jsme se s démony hodně setkávali, jsme se také naučili, jak si s nimi poradit.“

Jejich sláva se šířila dál. Vyšly o nich tři knihy – *Deliver Us From Evil* od J. F. Sawyera, *Démonologové* od Geralda Brittla a *Démonologové: Dábel v Connecticutu*, rovněž od Brittla. Výrazně figurovali také v knize *Pronásledování*, děsivém případě přetrvávajícího démonického útoku, který je v této knize popsán. Kromě toho veřejnost na Warrenovy upozornily stovky článků a dva jejich vlastní televizní pořady. Před několika lety natočila NBC podle jednoho z případů Warrenových televizní film. A zájem projevil dokonce i akademický svět; Ed a Lorraine vedou kurzy o démonologii na Southern Connecticut State University.

„Jediné poselství, které chceme veřejnosti předat, je, že démonické podsvětí existuje a v určitých případech se pro člověka může stát velkým problémem,“ říkají Warrenovi.

Podle jejich slov se démonické podsvětí skládá z lidských i nelidských duchů. Lidští duchové, kteří kdysi chodili po zemi jako jednotlivci, mohou mít buď dobré, nebo špatné úmysly. Naproti tomu nelidští duchové nemají tělesnou podobu a putují po zemi prostřednictvím utlačování nebo posednutí lidského ducha. Tito nelidští duchové mohou představovat živelné (nebo přírodní) síly, démonické síly, nebo dokonce samotného ďábla.

Kniha *Lovci duchů* obsahuje některé z nejděsivějších a nejzáhadnějších případů, které Warrenovi vyšetřovali. Setkáte se v ní například s třináctiletou dívkou, kterou sexuálně zneužívá démon; s příběhem amerického městečka, které je pod kletbou satanských

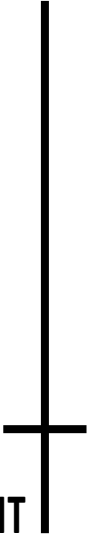
sil; s filmovou hvězdou, která se obává, že ji v jistém domě čeká temný osud; a s málem tragickým střetem Warrenových s legendárním Bigfootem v temném lese.

Kniha *Lovci duchů* přináší nezvratný důkaz o tom, že démonické podsvětí, o němž Ed mluví, skutečně existuje – a hraje v našem každodenním životě mnohem významnější roli, než jsme mnohdy ochotní si připustit.

O tom si můžete promluvit s lidmi ve West Pointu. I když zájem o tento konkrétní příběh postupně opadl, v této knize najdete hodně podrobností o tomto případě – které představitelé West Pointu sice zcela nepotvrdili, ale ani je nedokázali vyvrátit.

Jakkoli jsou tyto příběhy šokující a znepokojivé, Warrenovi je prožili a vědí, že jsou pravdivé.

Vydejte se s námi na děsuplnou cestu pod zkušeným vedením nejznámějších světových démonologů Eda a Lorraine Warrenových.



SPIS K PŘÍPADU: WEST POINT

V USA není váženější instituce, než je West Point ve státě New York. Historie této vojenské akademie, která byla založena v roce 1802 na popud samotného George Washingtona, nemá na světě obdoby.

K jejím absolventům patří slavní vůdci jako Stonewall Jackson, Robert E. Lee nebo Dwight David Eisenhower.

„Point“, jak jí její absolventi říkají, se těší zasloužené pověsti instituce vychovávající muže a ženy, kteří nemají hlavu v oblacích, ale jsou racionálně realističtí. Takže si jistě dovedete představit, jaké to pro nás s Lorraine bylo, když nám několik těchto zarputilých realistů řeklo, že v některých budovách Pointu straší...

Psale rok 1972. V té době jsme s Lorraine měli manažera, který nám pomáhal plánovat přednášky. Aniž by věděl, že tam straší, naplánoval nám na žádost zaměstnanců i studentů přednášku ve West Pointu. Lichotilo nám to. Stejně jako většina Američanů máme k našim vojenským akademiím velkou úctu. Bylo

tedy mimořádně vzrušující, když nás taková instituce požádala, abychom u nich vyprávěli o nás a naší práci.

Pozvání jsme ihned přijali a bylo nám řečeno, že v určený den nás u nás doma vyzvedne vojenské auto.

Z vystoupení většinou nebýváme nervózní – zvykli jsme si na publikum všeho druhu – ale tentokrát jsme si museli přiznat, že s přibližujícím se termínem jsme oba dostávali trochu trému.

Tohle byl přece West Point.

Ed Warren

Když Lorraine uviděla auto, které pro ně z West Pointu poslali, musela se v duchu pousmát. Takové dosud viděla jen ve filmech. Tmavá elegantní a okázalá limuzína působila před skromným domem, který si Warrenovi postavili na začátku roku, dost nepatřičně.

Z Edova výrazu Lorraine poznala, že je na tom stejně jako ona – tak trochu ohromený a trochu vystrašený.

Z limuzíny vystoupil vysoký řidič ve vojenské uniformě, rovný jako svíčka. Zatímco Warrenovi na sebe nepřestali vrhat nervózní pohledy, podržel jim dveře, aby si mohli nastoupit.

Několik následujících hodin pak projížděli jednou z nejkrásnějších scenérií v zemi, s malebnými kopci a údolími rozpálenými horkým říjnovým podzimem. Motor limuzíny tiše broukal, klimatizace je příjemně chladila. Hluboká kožená sedadla je hýčkala pohodlím a luxusem. Řidič promluvil, jen když byl osloven. Jinak měl obě ruce na volantu a oči upřené před sebe. Lorraine obdivovala jeho vojenské držení těla. Pokud to byl výsledek výcviku z West Pointu, udělalo to na ni dojem.

Když limuzína vyjela na kopec, Lorraine poprvé spatřila vojenskou akademii. Doslova jí to vyrazilo dech. Něco tak krásného se málokdy v životě vidí.

West Point se rozkládá na vojenském území o rozloze 16 000 akrů na břehu řeky Hudson v New Yorku a působí dojmem obrovské pevnosti z kamene, cihel a malty, izolované od veškeré civilizace.

Ve skutečnosti je však akademie vzdálena pouhých osmdesát kilometrů od New Yorku.

Nového návštěvníka Pointu nejprve upoutá Washington Hall, obrovská budova, před níž se rozprostírá hlavní vojenská přehlídková plocha.

Když toho dne limuzína vjížděla do areálu, Lorraine měla pocit, že se octla uprostřed historie. V jemném vánku vlály americké vlajky, kolem pochodovali v dokonalé formaci kadeti. Vzala Eda za ruku a věděla, že má stejný pocit.

PRVNÍ ČÁST návštěvy Warrenových byla věnována prohlídce, kterou vedl major Ron Price. Warrenovi si mohli osobně prohlédnout, jak West Point vznikl – od několika budov až po současný gigantický komplex.

Major Price, který byl dalším příkladem bezchybného westpointského držení těla, měl během prohlídky na manžele Warrenovy mnoho otázek týkajících se jejich práce. Obzvlášť se zajímal o jejich práci s duchy.

Brzy se měli dozvědět proč.

Když skončili prohlídku, major Price požádal Warrenovy, aby ho doprovodili do rezidence superintendenta Francise Dunbara. V Pointu je vždy superintendantem armádní generálporučík, který má na starosti celých 16 000 akrů, vojenskou základnu a akademii.

Dunbarovým sídlem byl dům plukovníka Sylvana Thayera, superintendenta ve West Pointu v letech 1817–1833. Dům ve federálním slohu z bíle natřených cihel se Lorraine nejprve líbil.

Když se k němu ale přiblížila – a ještě předtím, než major Price začal vysvětlovat, jaké tady mají problémy –, začala se Lorraine mírně chvět a uslyšela vzdálené, ale nezaměnitelné sténání neklidných duchů, jaké často zní v uších nadaných senzibilů.

Major Price byl velice sdílný. Když vstoupili do domu, vyprávěl jim o mnoha podivných událostech, které se tady za poslední rok odehrály. Mnoho očitých svědků vidělo, jak neviditelné ruce roze-

stýlají postel. Poté, co byla znovu ustlána, ji o několik minut později neviditelná síla opět rozestlala. Už jen z tohoto důvodu se někteří lidé na akademii snažili Thayerovu domu vyhýbat, ať už bylo jejich jednání s generálem Dunbarem jakkoli naléhavé.

Byly tu však ještě další znepokojivé okolnosti.

BĚHEM SVÉHO dlouholetého zkoumání okultních a nadpřirozených jevů se Warrenovi často setkávali s příklady takzvaných apportů. Apporty jsou předměty, které většinou dokazují přítomnost nadpřirozených sil.

Major Price ukázal Warrenovým prkénko na chleba. Uprostřed dřevěné desky byla mokrá skvrna přibližně o velikosti krajíce chleba. Bez ohledu na to, jak často a jakou metodou se prkénko sušilo, tato mokrá skvrna nemizela. A zůstávala tam po mnoho měsíců.

Když Lorraine prkénko uviděla, s jistotou věděla, že to, co vnímá – lehké mrazení, vzdálený kvílivý zvuk, podivnou hru světla a stínů v rozích domu – naznačuje přítomnost nadpřirozených bytostí. Major Price jim na důkaz toho vyprávěl o zjeveních, která viděli nejen generál Dunbar a jeho žena, ale i jejich noční hosté.

Lorraine a Edovi byl tento výčet důkazů dobře známý. Duchové svou přítomnost dokazovali nejen tím, že se ukazovali, ale i tím, že klepali na zdi, bouchali dveřmi a – což bylo možná nejnejpříjemnější – hrabali se hostům v jejich osobních věcech. Všechno, od peněženek až po šperky, bylo přemístěno do jiné části domu.

Oblečení někdo strhal z ramínek a vyrval ze šuplíků.

Nebylo tady nejmenších pochyb.

Sídlo generála Dunbara bylo zamořeno duchy. Jejich přesnou povahu nebo záměr se dosud nepodařilo zjistit.

O hodinu později začala Lorraine procházet dům místnost po místnosti a pokoušela se navázat kontakt s duchy, které generál a jeho přátelé viděli. I když ne každý pokus o kontakt s říší duchů bývá úspěšný, Lorraine si byla jistá, že díky svým zkušenostem dokáže zjistit, co se tady děje.

Optimismus ji však brzy opustil; první tři místnosti nepřinesly nic – duchové vůbec nereagovali. Začala se obávat, že major Price začne pochybovat o jejích schopnostech.

Postup byl v každé místnosti stejný. Lorraine stála uprostřed pokoje a různými způsoby „naslouchala“, zda se objeví nějaký důkaz nadpřirozené aktivity. Nic.

Ve čtvrté místnosti ji čekalo překvapení. Posadila se do krásného houpacího křesla a zavřela oči. Okamžitě si začala uvědomovat svůj zrychlený tep a sluchové vjemy, které často doprovázejí kontakt s duchy.

Pocítila nevysvětlitelný tlak na paži, jako by ji někdo jemně šťouchl. Teď už věděla, že v této místnosti je nepochybně přítomné nadpřirozeno, ale to, co viděla, ji tak překvapilo, že se to téměř zdráhala prozradit ostatním.

„Promiňte, nevíte náhodou, jestli byl někdy v této místnosti prezident Kennedy?“ zeptala se potichu jednoho z majorových pobočníků.

Pobočník se zatvářil překvapeně. „Ano, proč se ptáte? Když navštívil West Point, bydlel v tomhle pokoji.“

Nyní Lorraine věděla, že její emanace byla správná. Nejenže cítila přítomnost prezidenta Kennedyho, ale zahlédla i jeho podobu. Stál vedle ní, jemně se dotkl jejího ramena, a když zvedla hlavu, tak ho uviděla. Lorraine, která byla dlouholetou obdivovatelkou zavražděného prezidenta, najednou v tomto křesle – v tom samém, kde sedával i John Fitzgerald Kennedy, známý svými bolestmi zad – pocítila hluboký smutek.

Když Lorraine vyšla z pokoje, v němž spal Kennedy, měla pocit, že se jí možná podařilo odhalit totožnost ducha z West Pointu. Když však procházela širokou, sluncem zalitou chodbou, pocítila nové vyzařování, mnohem znepokojivější než to, které provázelo obraz prezidenta Kennedyho.

Ne, v tomto úctyhodném domě byli i jiní duchové. Její práce ještě nebyla u konce.

„**VE CHVÍLI**, kdy jsem vstoupila do ložnice,“ prozradila později Lorraine Warrenová, „jsem hned pocítila, že tento dům trápí nějaká ženská přítomnost. V té chvíli jsem nic více nevěděla, ale po půlhodině strávené v místnosti jsem cítila mnohem víc.“

Lorraine, Ed a major Price s pobočníkem se tísnili v hlavní ložnici a jejich vyšetřování se soustředilo na porcelánové předměty a sošky v pokoji, z nichž mnohé pocházely z období revoluční války.

„Když jsem se dotýkala jednotlivých předmětů, začala jsem dostávat matoucí signály,“ vysvětlila Lorraine. „Z porcelánu starého dvě stě let nevyzařovalo nic konkrétního – ale nový porcelán a sošky, které tady byly také, mi vykreslily obraz velmi dominantní, panovačné ženy.“

Odešla jsem z toho pokoje a začala procházet zbytkem domu. Obraz panovačné ženy ve mně zůstal a já si uvědomila, že to ona tady zneklidňuje ovzduší, rozestýlá postele a rozhazuje osobní věci v pokojích pro hosty.“

Lorraine chvíli postávala v malé vedlejší místnosti, kde ve dveřích pocítila přítomnost této ženy. „Věděla jsem, že to je žárlivý, majetnický ženský duch, který má pocit, že dům patří jemu, a nesnese, aby tady žil kdokoliv jiný. Nebyl to sice nebezpečný duch, zato však dost obtěžující.“

Vrátila jsem se zpátky do prvního pokoje a řekla majorovu pobočníkovi, co jsem zjistila. „Hodně porcelánu tady muselo patřit velmi dominantní ženě. Je to tak?“

Překvapený pobočník potvrdil, že mezi jinými zde žila i manželka generála Douglase MacArthura. Nejistá a dost prchlivá žena si předsevzala, že bude vládnout Thayerovu domu tvrdou rukou. Služebnictvo se jí bálo, a v její přísné přítomnosti krotli dokonce i důstojníci.

Přítomnost druhého ducha tak byla také vysvětlena – společně se znepokojivým děním, které se v tomto domě v posledním roce odehrávalo.

Přesto si Lorraine při prohlídce domu uvědomila další přítomnost – v tomto případě to byl skutečný zdroj ledového mrazení, které během dne občas pocítovala.

JFK byl velmi přátelský duch. Paní MacArthurová byla sice dočasná, ale v podstatě také neškodná, měla sklony ke zlomyslnosti, ale nebyla nebezpečná.

Ale ve vzduchu bylo cítit ještě něco jiného.

Lorraine cítila... násilí.

Dál procházela domem a v každé místnosti se pozorně dotýkala zařízení a starého nádherně vyleštěného dřeva.

Pocit... násilí... byl intenzivně přítomen.

Muselo se tu stát něco strašného.

A někdo, kdo se na tomto násilí podílel, se stále potuluje po chodbách, schovává se v šerých stínech chladných místností.

Protože však neměla nic konkrétnějšího než svou intuici, Lorraine nepokračovala a doprovodila zbytek skupiny do jídelny, kde je čekala hostina, jakou by se mohla pyšnit i ta nejlepší restaurace.

Poté Ed a Lorraine dlouho do večera promlouvali k posluchačům West Pointu, důstojníkům, manželkám a kadetům.

Jak se Warrenovi přesvědčili, jejich přednáška a snímky, které sloužily jako důkazy různých druhů nadpřirozených aktivit, posluchače fascinovaly, a navíc bylo publikum otevřeno brát tyto jevy zcela vážně.

NA KONCI VEČERA se několik policistů a jejich manželek zeptalo Warrenových, zda by byli ochotni vrátit se do Thayerova domu a pokusit se kontaktovat duchy, o kterých Lorraine mluvila.

Lorraine, které nešla z hlavy hrozivá přítomnost, již v domě vyčítila, ráda souhlasila. V hlavní ložnici se muži a ženy posadili na podlahu do půlkruhu kolem postele. Důstojníci si rozepnuli límce uniforem a Lorraine zavřela oči a zahájila obtížný a někdy i děsivý proces navazování kontaktu s podsvětím.

Lorraine téměř okamžitě pocítila silný proud energie proudící místností, což bylo znamením, že duch je přítomen. Okamžitě vě-

děla, že je to paní MacArthurová. Lorraine, která náhodou seděla na kraji postele, na níž paní MacArthurová spávala, tuto ženu jasně uviděla. Potvrdilo se všechno, co si o ní odpoledne myslela – že je to nejistá tyranka a svou přítomností dává najevo, že tady Lorraine nemá co pohledávat.

Lorrainina silná vůle ale paní MacArthurovou brzy zahнала a následující půlhodinu tak mohli všichni přítomní s Warrenovými diskutovat o nadpřirozenu.

„Bylo velice vzrušující sledovat budoucí vůdce naší země, jak tam sedí na podlaze, oblečení ve vojenských uniformách, a kladou nám otázky. Necítili žádné rozpaky. Někteří z nich spolu s námi pocítili, když do místnosti vstoupila paní MacArthurová. Měli pak ještě mnoho otázek, jak se sami spojit s podsvětím,“ řekl Ed.

Na závěr večera někteří hosté požádali Warrenovy o jejich adresu, aby se mohli dozvědět více o nadpřirozených jevech. Lorraine se o své schopnosti, které s Edem tolik let sdíleli, dělila s největší radostí.

Ale zrovna když se už Warrenovi chystali odjet – v nedaleké garáži už pro ně připravovali limuzínu –, vyhlédla Lorraine z okna a spatřila na měsícem osvětleném pochodovém prostranství skutečné zjevení: stál tam černochoch v uniformě z přelomu století, bez prýmek a odznaků (jako by byl zbaven všech privilegií) a smutně se díval na Thayerův dům.

Tak tohle byla ta rozhněvaná přítomnost, kterou Lorraine instinktivně cítila celý den.

Kdo jste?

(Stále se na ni dívá.) Jmenuji se Greer.

Něco vás trápí.

(Pomohl jí vytvořit si v mysli obraz: malá místnost podobná cele, kde je asi zavřený.) Nejsem svobodný.

Co se vám stalo?

(Ohromný pocit smutku. Greer v uniformě bez ozdob zvedl smutné oči k Lorraine a pak zmizel.) Greere *(chtěla říct)*, Greere – mohu vám pomoci.

Muž byl ale nenávratně pryč.

KDYŽ WARRENOVI v příjemném šedomodrém teple podzimního večera čekali na limuzínu, Lorraine se jednomu z pobočníků svěřila se setkáním s Greerem. Popsala mu jeho uniformu, ale pobočník zavrtěl hlavou. „V té době v Pointu žádní černoši nebyli,“ řekl.

Zneklidněná Lorraine a Ed se vrátili domů.

DOBRODRUŽSTVÍ v Pointu však mělo dvě rozuzlení.

O týden později Lorraine zavolał pobočník, kterému vyprávěla o Greerovi, a řekl jí, že trochu bádal a zjistil, že v době, kterou Lorraine popisovala, jeden černoch ve West Pointu skutečně byl. Opravdu se jmenoval Greer a zabil tam jiného muže. Ačkoli byl Greer z vraždy obviněn, vojenský soud ho očistil a zprostil viny.

JAKMILE to poručík Lorraine sdělil, poznala, kdo Greer vlastně byl – byl to rozhněvaný, smutný duch, který nedokázal přijmout vlastní vinu, a proto se potuloval po West Pointu a děsil lidi, aniž by to měl v úmyslu. Lidé vycítili jeho vztek – nejspíš vztek na sebe sama za to, co udělal – a báli se ho.

Tak byl identifikován a vysvětlen i tento neklidný duch a lidé ve West Pointu byli za to Warrenovým vděční.

Tím ale celý příběh neskončil. Kvůli úniku informací z námořnictva, který měl způsobit poškození armády, otiskl *New York Times* článek o tom, že ve West Pointu straší duchové. Brzy ho převzaly noviny po celém světě.

Warrenovi, kteří hráli ve zprávách v tisku důležitou roli, se stali celebrity. Počet jejich přednášek se zdvojnásobil a s prosbami o rozhovor nyní přicházely i televize, které o ně dříve nejevily zájem.

Lorraine Warrenová se při vzpomínce na tuto událost směje. „V Pointu jsme potkali spoustu skvělých lidí, z nichž někteří jsou dodnes našimi dobrými přáteli. Ale víte, co mi nejvíce utkvělo v paměti? Ta limuzína. Byla opravdu úžasná!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lovci duchů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.